

97. Lejonbruden

G *D7*
 I skimrande bruddräkt så vitsomen snö, står djurtäm-jarnsdöt-ter, en
G *D* *D7*
 blomstrande mö. Hon tvingats att gi-va en främ-ling sin
G *D7* *G*
 hand. I morgon går fär-den till främ-man-de land.

2. Ren gästerna samlas, men tid är det än
För Selma att träffa sin trofaste vän.
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur
Att taga farväl av sitt älskade djur.
3. Hon lägger sig ner, där hon förr varit
van,
Och lindar sin arm kring dess böljande
man.
Och skogarnas konung sin vildhet har
glömt.
När Selma hon smeker och viskar så ömt.
4. »Vi måste nu skiljas, min bruddräkt
du ser.
Hav tack, kära vän, nu vi råkas ej mer,
Jag tvingats att giva en främling min
hand.
I morgon går färden till främmande
land.
5. Du blickar så ömt, du mig säkert förstår.
Förlåt, kära vän men jag torkar en tår.
Men hör hur min brudgum han ropar
igen!
Farväl nu för alltid min älskade vän!»
6. En kyss nu till avsked hon lejonet ger
Men mannen vid gallret nu lejonet ser.
Med ens är dess saktmod och mildhet
förbi.
Det reser sig häftigt i fullt raseri
7. Den väldiga svansen nu svängningen tar
Och Selma står dödsblek men fattning
hon har
Att bedja och hota är fåfängt beslut.
För dörren står djuret. Hon slipper ej u.t
8. »Kom hit med en bössa», nu främlingen
skrek.
»Ett skott skall väl ända den blodiga
lek.»
Och dödstystnad härskar, geväret han
får.
Han laddar, nu djuret hans mening
förstår.
9. Och lejonet rasar i fängslande bur,
Vill Selma försvara men vet icke hur.
Ett rytande skallar. Barmhärtige Gud.
I stycken slet lejonet främlingens brud.
10. Och sedan det druckit den älskades blod.
Det lägger sig stilla med nedslaget mod.
Vid bleknande liket det väntar få tröst,
En kula, som mördande sårar dess bröst.